

[Bjørn Elmquist]

stemmelser om flygtninge, der blev det store emne. Ganske markante stigninger i flygtningetilstrømningen var årsagen hertil. Det førte så til de opstramninger i ordningen i 1985 og i 1986, som justitsministeren har nævnt i sit indlæg. For så vidt angår hele dette forløb, ændringerne, tal og statistikker i øvrigt, skal jeg i det hele henholde mig til ministerredegørelsen.

Om debatten i dag vil jeg fastslå, at jeg ikke agter at gå ind i en nærmere forhandling nu og her om, hvor og hvordan reglerne i udlændingeloven kan og bør ændres efter mit partis opfattelse. Jeg vil derimod gerne tilkendegive, at Venstre klart ønsker overvejelser om en række ændringer indledt, og at vi meget gerne imødekommer justitsministerens invitation til forhandlinger herom.

Ligesom ordførere fra andre partier har været inde på det, har vi i mit parti igennem det sidste års tid eller halvandet haft overvejelser, haft debatter på grundlag af et diskussionsoplæg. Det har vi ment var nødvendigt ihukommende denne store opmærksomhed, som der er i befolkningen om disse spørgsmål. Vi er ikke helt færdige med disse debatter hos os. Derfor er det, vi har, i første række et debatoplæg, men vi har selvfølgelig nogle overvejelser og nogle mere konkrete ideer. Jeg vil på den baggrund godt angive nogle af de spørgsmål, som vi i Venstre mener bør indgå i vore overvejelser om, hvordan de fremtidige ordninger bør se ud.

Vores grundopfattelse og udgangspunkt er, at verdens mange flygtningeproblemer bedst og mest forsvarligt løses ved en international regulering og samordninger landene imellem. Liberaliseringsbølgen i Central- og Østeuropa, det bedre klima mellem supermagterne, Namibias uafhængighed, de stigende forhåbninger om afskaffelse af apartheid i Sydafrika, valgene i Chile og Nicaragua, bedringen i Afghanistan og i andre regionale konflikter, alt dette skulle gerne føre til, at flygtningestrømmene blev mindre. Desværre er det, som om disse forventninger endnu ikke har slået igennem i tallene, som registreres rundt omkring.

På den baggrund mener vi i Venstre, at regeringens initiativ i FN i 1986 bør fastholdes. FN's flygtningehøjkommissær bør tillægges en langt mere central rolle i ordningen af disse problemer. Vi deler justitsministerens opfattelse, som han gav udtryk for i sit indlæg, at et forøget internationalt samarbejde om flygtninge-

spørgsmål, f.eks. efter de retningslinjer, regeringen fremlagde i FN i 1986, vil kunne medvirke til at lette opgaven med at integrere de asylansøgere, der anerkendes som flygtninge her i landet.

Vi mener ligeledes, at indsatsen for flygtninge i Danmark og i andre lande også ville vinde i effekt, hvis det internationale modtagelses- og fordelingsystem blev styrket. Sagt på en anden måde: Vi vil alle sammen, det vil sige også flygtningene, få mere ud af pengene og af indsatsen i øvrigt, hvis fordelingen mellem kvoteflygtninge og spontan- eller de facto-flygtninge blev ændret. Vi ser altså gerne flere flygtninge under konventionen, kvoteflygtninge, og færre spontanflygtninge både her i Danmark og i det hele taget.

Også den regionale regulering landene imellem af flygtninge- og asylspørgsmål må der gøres mere ud af. Det gælder især i EF-samarbejdet i takt med etableringen af det indre markeds regler om fri bevægelighed, om opholdsretten i EF-landene. Det sætter en tyk streg under behovet for mere ensartede regler om første asylland, det vil sige om, hvilket lands myndigheder der skal behandle en asylansøgning, og efter hvilke regler. Det gælder således også fastlæggelsen af flygtningebegrebet ud over kvoteflygtningene, dvs. vedrørende de facto- eller spontanflygtninge. Vi mener også, at det internationale samarbejde, den mere regionale regulering, skal omfatte de nordiske lande. Det ønske, som fru Ebba Strange nævnte i sin ordførelse om, at de så ikke blev koblet af det europæiske, og at vi ikke endte med at få en slags Fort Europa bygget op omkring EF-landene, kan vi tilgodese, hvis førsteasyllandskonventionen bliver gennemført og ratificeret i Europarådslandekredsen. Her vil vi så også få den fordel, at flere og flere østeuropæiske lande nu søger om medlemskab og formentlig inden for det næste års tid vil være fuldgældige medlemmer af Europarådet og således også kunne deltage i et europæisk samarbejde herom. Men det, som her og nu melder sig allerførst, er spørgsmålet om EF's indre marked.

Som andre emner for mit partis overvejelser om ændringer vil jeg gerne pege på reglerne om familiesammenføring. På sin vis kan disse regler opfattes som undtagelser fra vores principielle indvanderstop, sådan som justitsministeren var inde på det i formiddags. Vi kender alle